

Дело C-641/23 [Dubers]ⁱ**Резюме на преюдициалното запитване съгласно член 98, параграф 1 от
Процедурния правилник на Съда****Дата на постъпване в Съда:**

26 октомври 2023 г.

Запитваща юрисдикция:

Rechtbank Amsterdam (Нидерландия)

Дата на акта за преюдициално запитване:

26 октомври 2023 г.

Лице, за което е издадена европейската заповед за арест

YM

Предмет на главното производство

Изпълнение на европейска заповед за арест

Предмет и правно основание на преюдициалното запитване

При разглеждането на европейска заповед за арест са възникнали въпроси относно съвместимостта на нидерландското право с правото на Съюза по отношение на условията, при които се иска гаранция за връщане след наказателното преследване в издаващата държава членка. Актът за преюдициално запитване е приет след изтичането на срока за постановяване на решение относно изпълнението на европейската заповед за арест. Ето защо възниква и формалният въпрос дали това може да е пречка на Съда да бъдат поставени преюдициални въпроси по съществуващото на делото.

ⁱ Настоящото дело е означено с фиктивно име. То не съвпада с истинското име на никоя от страните в производството.

Преюдициални въпроси

I. Препятства ли член 17, параграфи 4 и 7 от Рамково решение 2002/584/ПВР във връзка с член 267 от Договора за функционирането на Европейския съюз, възможността държава членка да имплементира първата от посочените разпоредби по такъв начин, че изпълняващият съдебен орган, чиито решения не подлежат на обжалване по общия ред, да не може да удължи 90-дневния срок за постановяване на решение само защото възнамерява да отправи преюдициално запитване до Съда на Европейския съюз извън този срок, което следователно означава, че съдебният орган трябва да се произнесе по изпълнението на европейската заповед за арест, без да е задал преюдициалните въпроси?

II. Препятства ли член 5, точка 3 от Рамково решение 2002/584/ПВР във връзка с член 18 от Договора за функционирането на Европейския съюз и, доколкото е необходимо, във връзка с член 20 и член 21, параграф 2 от Хартата на основните права на Европейския съюз, възможността държава членка да имплементира първата от посочените разпоредби по такъв начин, че предаването с цел наказателно преследване на лица, които пребивават в изпълняващата държава членка, да може да се обвързва с условие за предоставяне на гаранция за връщане само ако относно деянието, за което се иска предаване с цел наказателно преследване, са компетентни да се произнесат съдилищата на тази държава членка — като последицата от това е, че посоченото условие не е изпълнено, ако това деяние не е наказуемо съгласно правото на тази държава членка — при положение че тя не предвижда същото условие по отношение на своите граждани?

III. При утвърдителен отговор на втория въпрос: препятства ли член 9, параграф 1, буква г) от Рамково решение 2008/909/ПВР във връзка с член 25 от това рамково решение, както и във връзка с член 4, точка 1 и член 5, точка 3 от Рамково решение 2002/584/ПВР, възможността държава членка, която е приложила член 7, параграф 4 от Рамково решение 2008/909/ПВР, да имплементира първата от посочените разпоредби по такъв начин, че

след като изпълняващият съдебен орган е дал — под условие за предоставяне на гаранция за връщане — съгласие за предаване на издаващата държава членка с цел наказателно преследване по смисъла на член 2, параграф 4 от Рамково решение 2002/584/ПВР за деяние, което не е наказуемо съгласно правото на изпълняващата държава членка, но по отношение на което изпълняващият съдебен орган изрично се е въздържал от отказ от предаване на това основание,

други органи на изпълняващата държава членка (в качеството ѝ на държава членка по привеждане на решенията в изпълнение) трябва или могат да откажат признаването и изпълнението на наказанието лишаване от свобода, наложено в издаващата държава членка за това деяние, на основание липса на наказуемост съгласно правото на изпълняващата държава членка (в

качеството ѝ на държава членка по привеждане на решенията в изпълнение) и следователно трябва или могат да откажат и предоставената гаранция за връщане?

Цитирани разпоредби от правото на Съюза

Рамково решение 2002/584/ПВР на Съвета от 13 юни 2002 година относно европейската заповед за арест и процедурите за предаване между държавите членки (ОВ L 190, 2002 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 6, стр. 3), изменено с Рамково решение 2009/299/ПВР (ОВ L 81, 2009 г., стр. 24): членове 2, 4, 5 и 17

Рамково решение 2008/909/ПВР на Съвета от 27 ноември 2008 година за прилагане на принципа за взаимно признаване към съдебни решения по наказателни дела, с които се налагат наказания лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода, за целите на тяхното изпълнение в Европейския съюз (ОВ L 327, 2008 г., стр. 27), изменено с Рамково решение 2009/299/ПВР: членове 7, 9 и 25

Цитирани разпоредби от националното право

Wet van 29 april 2004 tot implementatie van het kaderbesluit van de Raad van de Europese Unie betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten van de Europese Unie (Overleveringswet) (Закон от 29 април 2004 г. за имплементиране на Рамковото решение на Съвета на Европейския съюз относно европейската заповед за арест и процедурите за предаване между държавите — членки на Европейския съюз (Закон за предаването), наричан по-нататък „OLW“) (Stb. [нидерландски държавен вестник] 2004, бр. 195) с последващи изменения: членове 6, 7, 22 и 29

Wet wederzijdse erkenning en tenuitvoerlegging vrijheidsbenemende en voorwaardelijke sancties (Закон за взаимното признаване и изпълнение на наказания лишаване от свобода със или без отложено изпълнение, наричан по-нататък „WETS“) (Stb. 2012, бр. 333) с последващи изменения: членове 1:1, 2:11, 2:12 и 2:13

Wetboek van strafrecht (Наказателен кодекс, наричан по-нататък „Sr“): членове 7 и 86b

Wetboek van strafvordering (Наказателнопроцесуален кодекс): член 456

Кратко представяне на фактите и на главното производство

- 1 Предмет на главното производство е европейска заповед за арест, издадена за YM на 9 май 2023 г. от Sad Okręgowy w Jeleniej Górze, Wydział III Karny (трето отделение по наказателни дела на Йеленогорски окръжен съд,

Полша). Решението относно тази европейска заповед за арест трябва да бъде взето от Rechtbank Amsterdam (Районен съд Амстердам, Нидерландия, наричан по-нататък „Rechtbank“) в качеството му на изпълняващ съдебен орган. Неговото решение не може да се обжалва по общия ред.

- 2 Тази европейска заповед за арест е издадена с цел наказателно преследване срещу УМ за деяние, по-конкретно за неизпълнение на наложено му с решения на полските съдилища задължение за изплащане на издръжка на дете. Издаващият съдебен орган не счита това деяние за престъпление по смисъла на член 2, параграф 1 от Рамково решение 2002/584/ПВР, което да дава основание за предаване „без проверка за двойна наказуемост“. Rechtbank установява, че деянието не е наказуемо съгласно нидерландското право, но счита за уместно да не прилага незадължителното основание за отказ по смисъла на член 4, параграф 1 от Рамково решение 2002/584/ПВР.
- 3 УМ е полски гражданин, но е пребивавал законно в продължение на поне пет години без прекъсване в Нидерландия и следователно е придобил там право на постоянно пребиваване. Според Rechtbank той е пребиваващ в Нидерландия по смисъла на член 5, точка 3 от Рамково решение 2002/584/ПВР. Освен това УМ е толкова тясно свързан с Нидерландия, че изпълнението в Нидерландия на наказание лишаване от свобода, което е възможно да му бъде наложено след предаването му на Полша, би спомогнало за увеличаване на шансовете му за социална реинтеграция.
- 4 На 2 юли 2023 г. УМ е задържан в Нидерландия с цел изпълнение на европейската заповед за арест. От тази дата започва да тече 60-дневният срок за постановяване на решение. Първото заседание по делото е на 24 август 2023 г. На това заседание Rechtbank удължава 60-дневния срок с 30 дни. С решение по хода на делото от 7 септември 2023 г. Rechtbank възобновява производството, за да даде възможност на страните да изразят становищата си в съдебното заседание на 28 септември 2023 г. относно намерението за отправяне на преюдициално запитване. 90-дневният срок за постановяване на решение изтича на 30 септември 2023 г., т.е. преди приемането на акта за преюдициално запитване.

Кратко представяне на мотивите за преюдициалното запитване

Въведение

- 5 Обстоятелството, че деянието, за което се иска предаване с цел наказателно преследване, не представлява престъпление съгласно нидерландското право и че издирваното лице е пребиваващо в Нидерландия, дава основание да се поставят два преюдициални въпроса относно тълкуването на Рамково решение 2002/584/ПВР и на Рамково решение 2008/909/ПВР във връзка с постановяването на съдебно решение по въпроса дали предаването с цел

наказателно преследване на пребиваващо в Нидерландия лице може да се обвърже с условие за предоставяне на гаранция за връщането му.

- 6 Преди обаче Rechtbank да може да постави преюдициалните въпроси, той трябва да прецени с оглед на националното право дали на този етап от производството все още може да отправи преюдициално запитване до Съда.

По първия въпрос

- 7 Поради големия брой постъпващи европейски заповеди за арест (около 1000 годишно) редовно се случва Rechtbank да успее да разгледа европейска заповед за арест почти в края на 60-дневния срок за постановяване на решение (както в настоящия случай) или дори за първи път след изтичане на този срок. Често едва след заседанието, на което се обсъжда какво да е решението на съда, става ясно, че по определено дело възниква въпрос относно тълкуването на правото на Съюза. Същото се случва и по настоящото дело. На първото заседание никой от страните не застъпва схващането, че начинът, по който Нидерландия е имплементирала Рамково решение 2002/584/ПВР и Рамково решение 2008/909/ПВР, изисква тяхното тълкуване, а в решението по хода на делото Rechtbank разглежда служебно този въпрос. В такива случаи на издирваното лице и на прокуратурата впоследствие се дава възможност да изразят становищата си по преюдициалните въпроси. За тази цел в настоящия случай се провежда още едно съдебно заседание пред Rechtbank. И накрая, за да се формулират преюдициалните въпроси и за да се изготви актът за преюдициално запитване също е необходим разумен период от време. Накратко, не е необичайно преюдициалното запитване да може да се отправи едва след изтичането на 90-дневния срок за постановяване на съдебно решение, дори ако намерението за това е съществувало още преди изтичането на този срок.
- 8 Член 22, параграф 4 от OLW е единственото национално правно основание за удължаване на 90-дневния срок за постановяване на съдебно решение, когато до Съда е отправено преюдициално запитване. Съгласно тази разпоредба удължаване на срока е възможно, „ако при изключителни обстоятелства Rechtbank все още не е успял да се произнесе в срока, посочен в параграф 3 [90-дневен срок за постановяване на решение], тъй като очаква решение на Съда на Европейския съюз по поставени преюдициални въпроси, които са от значение за неговото решение“. С оглед на разясненията в законодателните материали към тази разпоредба Rechtbank я тълкува в смисъл, че удължаване на 90-дневния срок за постановяване на решение, когато са отправени преюдициални въпроси, е възможно само ако Rechtbank действително е задал тези въпроси преди изтичането на срока.
- 9 Rechtbank счита, че член 22, параграф 4 OLW е несъвместим с правото на Съюза, тъй като тази разпоредба не му позволява да отправя преюдициални запитвания, ако 90-дневният срок за постановяване на съдебно решение вече е изтекъл.

- 10 В решение F Съдът постановява, че държавите членки трябва да спазват предвидените в член 17 от Рамково решение 2002/584/ПВР срокове за приемане на окончателно решение, „освен ако компетентната юрисдикция не сезира Съда с преюдициално запитване“¹. В такъв случай са налице „извънредни обстоятелства“ по смисъла на член 17, параграф 7 от Рамково решение 2002/584/ПВР, в резултат на които продължителността на процедурата по предаване може да надхвърли 90 дни².
- 11 С оглед на обстоятелството, че решението на Rechtbank относно изпълнението на европейската заповед за арест не подлежи на обжалване по общия ред, Rechtbank е длъжен да сезира Съда съгласно член 267, трета алинея от Договора за функционирането на Европейския съюз (ДФЕС). Въпреки това, в случай като настоящия текстът на член 22, параграф 4 от OLW не позволява на Rechtbank да изпълни задължението си за отправяне на преюдициално запитване относно тълкуването на Рамково решение 2002/584/ПВР и на Рамково решение 2008/909/ПВР. Национални процесуални норми като член 22, параграф 4 от OLW обаче не трябва да дават възможност на Rechtbank да не изпълнява задълженията, които има по силата на член 267 ДФЕС³.
- 12 Ето защо, за да се определи дали е допустимо Rechtbank да постави преюдициални въпроси по съществуването на делото, е необходимо първо да се зададе формалният въпрос дали правото на Съюза препятства съществуването на правна уредба на държава членка, която по посочения начин ограничава задължението на изпълняващия съдебен орган да отправя преюдициални запитвания. Ако отговорът на формалния преюдициален въпрос е утвърдителен, Rechtbank може да зададе преюдициалните въпроси по същество.

По втория въпрос

- 13 При положителен отговор на първия въпрос Rechtbank иска да установи дали начинът, по който Нидерландия е имплементирала член 5, параграф 3 от Рамково решение 2002/584/ПВР, е съвместим с правото на Съюза.
- 14 В настоящия случай установеното със съдебно решение неизпълнение на задължението за плащане на издръжка за малолетно или непълнолетно дете не е наказуемо съгласно нидерландското право (т. 2). Rechtbank тълкува нидерландската разпоредба, с която се имплементира член 4, параграф 1 от Рамково решение 2002/584/ПВР, в смисъл, че посоченото основание за отказ е незадължително. Поради това той може да се въздържа да приложи

¹ Решение от 30 май 2013 г., F, C-168/13 PPU, EU:C:2013:358, т. 64 и 65.

² Решение от 12 февруари 2019 г., TC, C-492/18 PPU, EU:C:2019:108, т. 43.

³ Решение от 15 март 2017 г., Aquino, C-3/16, EU:C:2017:209, т. 47.

основанието за отказ от предаване, произтичащо от обстоятелството, че в Нидерландия деянието не е наказуемо. Това в настоящия случай според Rechtbank е и уместно, тъй като деянието е извършено в Полша от полски гражданин.

- 15 YM е поискал да бъде приравнен на нидерландски гражданин и спрямо него да бъде приложена нидерландската разпоредба, с която е имплементиран член 5, точка 3 от Рамково решение 2002/584/ПВР, т.е. член 6 от OLW. Две от трите условия, предвидени в член 6, параграф 3 от OLW, са изпълнени. YM е доказал, че е пребивавал законно в Нидерландия в продължение на поне пет последователни години (първо условие). От становище, изготвено за YM от Immigratie- en Naturalisatiedienst (Служба по имиграция и натурализация, Нидерландия), е видно, че няма вероятност той да загуби правото си на пребиваване в Нидерландия поради наказанието или мярката, наложени му след евентуалното предаване (трето условие). Освен това Rechtbank е установил, че YM има икономически, социални и езикови връзки с Нидерландия, които му дават по-големи шансове за социална реинтеграция там отколкото в издаващата държава членка. Следователно има достатъчно основания предаването на YM да се обвърже с условие за предоставяне на гаранцията за връщането му.
- 16 Въпреки това в Нидерландия не е изпълнено второто условие за приравняване на нидерландски гражданин. Това условие изисква срещу засегнатото лице „да може да бъде образувано наказателно производство в Нидерландия във връзка с деянието, за което е европейската заповед за арест“, т.е. относно това деяние трябва да са компетентни да се произнесат нидерландските съдилища. Деянието, за което по настоящото дело се иска предаване, е извършено извън Нидерландия. За наличие на екстериториална съдебна компетентност член 7, параграфи 1 и 3 от Sr изисква деянието да е *наказуемо* съгласно нидерландското право, и то като *тежко престъпление* („*misdrif*“). Тъй като съгласно нидерландското право деянието не е такова престъпление, съдилищата на Нидерландия не разполагат с компетентност да се произнесат в това отношение. Съгласно текста на член 6, параграф 3 от OLW Rechtbank не може да обвърже предаването на YM на Полша с цел наказателно преследване с условие за предоставяне на гаранция за връщането му в Нидерландия.
- 17 Въпреки това възниква въпросът дали условието срещу издирваното лице „да може да бъде образувано наказателно производство в Нидерландия във връзка с деянието, за което е европейската заповед за арест“ е съвместимо с правото на Съюза, и по-специално с член 18 ДФЕС, както и с член 20 и член 21, параграф 2 от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“). Според Rechtbank с това условие, приложимо за чужденци (граждани на държави членки, различни от Нидерландия), член 6, параграф 3 от OLW въвежда разграничение на основание гражданство. По-специално член 6, параграф 1 от OLW не съдържа такова условие за нидерландски граждани. Следователно Rechtbank

може да обвърже предаването на нидерландски гражданин с цел наказателно преследване с условие за предоставяне на гаранция за връщането му дори и нидерландските съдилища да не са компетентни да се произнесат относно деянието, за което се иска предаване с цел наказателно преследване. За разлика от това, предаването с цел наказателно преследване на пребиваващ в Нидерландия чужденец може да се обвърже с условие за предоставяне на гаранция за връщането му само ако нидерландските съдилища са компетентни да се произнесат относно деянието, за което се иска предаване с цел наказателно преследване.

- 18 Това разграничение не произтича от разпоредбата за екстериториалната съдебна компетентност. По силата на член 7, параграфи 1 и 3 от Sr нидерландските съдилища са компетентни да се произнасят по престъпления, които са извършени в чужбина от нидерландски граждани и от чужденци (като YM) с [обичайно] пребиваване или постоянен адрес в Нидерландия. Ако извършеното в чужбина деяние не е наказуемо съгласно нидерландското право, то не е от международната компетентност на нидерландските съдилища, независимо дали е извършено от нидерландски гражданин или от чужденец с постоянен адрес или [обичайно] пребиваване в Нидерландия.
- 19 Условието срещу чужденец „да може да бъде образувано наказателно производство в Нидерландия във връзка с деянието, за което е европейската заповед за арест“ произтича от направената от Нидерландия декларация във връзка с Европейската конвенция за екстрадиция (подписана в Париж на 13 декември) и от Конвенцията, съставена на основание член К.3. от Договора за Европейския съюз, за екстрадицията между държавите — членки на Европейския съюз⁴. Целта на това условие е да се предотврати безнаказаността на издирваното лице в случаите, в които изпълняващият съдебен орган обвързва предаването с условие за предоставяне на гаранция за връщане, но издаващата държава членка не предоставя или предоставя недостатъчна такава.
- 20 Според Rechtbank целта за предотвратяване на безнаказаността не обосновава по обективен начин разграничението.
- 21 Съдът описва гаранциите, залегнали в член 5 от Рамково решение 2002/584/ПВР, като гаранции, „които се предоставят от издаващата държава членка в особени случаи“⁵. Следователно издаващата държава членка е длъжна да ги предостави, ако нейният издаващ съдебен орган поиска предаването с цел наказателно преследване на лице, което е

⁴ Подписана в Дъблин на 27 септември 1996 г. (OБ L 313, 1996 г., стр. 12).

⁵ Решения от 25 юли 2018 г., Minister for Justice and Equality (Недостатък на съдебната система), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, т. 42, от 15 октомври 2019 г., Dorobantu, C-128/18, EU:C:2019:857, т. 48, и от 11 март 2020 г., SF (Европейска заповед за арест — Гаранция за връщане в изпълняващата държава членка), C-314/18, EU:C:2020:191, т. 40.

гражданин или пребиваващ в изпълняващата държава членка. Този извод се потвърждава от обстоятелството, че непредоставянето на тази гаранция не е сред основанията за отказ, посочени в членове 3 и 4 от Рамково решение 2002/584/ПВР. Член 27, параграф 4 и член 28, параграф 2, буква г) от Рамково решение 2002/584/ПВР също подкрепят този извод. При искане за предоставяне на допълнително съгласие в случаите, посочени в член 5 от Рамково решение 2002/584/ПВР, издаващата държава членка трябва въз основа на тези разпоредби да предостави по-специално гаранциите, посочени в този член.

- 22 Ако издаващата държава членка действително е задължена да предостави гаранция за предаване на лице, което е гражданин или пребиваващ в изпълняващата държава членка, условието срещу чужденец „да може да бъде образувано наказателно производство в Нидерландия във връзка с деянието, за което е европейската заповед за арест“ допуска възможността издаващата държава членка да не спази правото на Съюза. Правото на Съюза обаче се основава на взаимното доверие, че другите държави членки спазват правото на Съюза, така че само при извънредни обстоятелства изпълняващата държава членка може да проверява дали в конкретния случай издаващата държава членка е спазила правото на Съюза⁶. Следователно условието предопределя наличие на такива извънредни обстоятелства.
- 23 Настоящото дело илюстрира недостатъците на подобен подход. Още преди *Rechtbank* да реши дали YM може да бъде приравнен на нидерландски гражданин, прокуратурата подава до издаващия съдебен орган искане за гаранция за връщане, която е и предоставена. Поради това в настоящия случай се изключва рискът от безнаказаност, който посоченото условие има за цел да избегне. Въпреки това OLV не допуска предаването по настоящото дело да се обвърже с условие за предоставяне на гаранцията за връщане.

По третия въпрос

- 24 При утвърдителен отговор на втория въпрос *Rechtbank* трябва да провери дали може да тълкува член 6, параграф 3 от OLV в съответствие с Рамковото решение. Ако това не е възможно, той трябва да остави без приложение въпросното условие поради несъвместимостта му с пряко приложимото право на Съюза. *Rechtbank* счита, че не е изключено тълкуване на член 6 от OLV в съответствие с Рамковото решение. При утвърдителен отговор на втория въпрос това условие следователно допуска предаване с цел наказателно преследване с гаранция за връщане.
- 25 В случай като настоящия, в който липсата на съдебна компетентност за произнасяне относно деянието, за което е издадена европейската заповед за арест, е следствие от обстоятелството, че то не е наказуемо съгласно

⁶ Вж. например решение от 25 юли 2018 г., *Minister for Justice and Equality* (Недостатък на съдебната система), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, т. 35—37.

нидерландското право, решението, съгласно което предаването с цел наказателно преследване за такова деяние на пребиваващо в изпълняващата държава лице се обвързва с условие за предоставяне на гаранция за връщане, повдига въпроса дали начинът, по който Нидерландия е имплементирала член 25 от Рамково решение 2008/909/ПВР, е съвместим с правото на Съюза.

- 26 Minister van Justitie en Veiligheid (министър на правосъдието и сигурността, Нидерландия, наричан по-нататък „министърът“) приема решение относно признаването и изпълнението на наказание лишаване от свобода, наложено след предаване с цел наказателно преследване в издаващата държава членка с гаранция за връщане (член 2:10, параграф 1 от WETS), „като взема предвид становището на специализирания състав на Gerechtshof [Arnhem-Leeuwarden] (апелативен съд Арнем-Леуварден, Нидерландия)“ (член 2:12, параграф 1 от WETS). Ако министърът не откаже незабавно признаването и изпълнението, Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden проверява по-специално дали признаването е недопустимо поради задължителни основания за отказ, като например задължителното основание, че „ако беше извършено в Нидерландия, деянието, за което се налага наказанието лишаване от свобода, щеше да е наказуемо съгласно нидерландското право“ (член 2:11, параграф 3, буква b във връзка с член 2:13, параграф 1, буква f от WETS). Ако деянието, което се наказва с лишаване от свобода, не е наказуемо съгласно нидерландското право, това съгласно текста на законната разпоредба води автоматично до отказ от признаване на наложеното за това деяние в издаващата държава членка наказание лишаване от свобода, от което следва, че въпреки предоставената гаранция за връщането му засегнатото лице не трябва да изтърпява наказанието си лишаване от свобода в Нидерландия.
- 27 Rechtbank счита, че това е нарушение на правото на Съюза. Първо, основанието за отказ по член 9, параграф 1, буква г) от Рамково решение 2008/909/ПВР предвижда *незадължително* основание за отказ от признаване и изпълнение, както следва от използвания глагол „може“. Второ, Рамково решение 2008/909/ПВР се основава на принципа на взаимно признаване. Съгласно този принцип признаването и изпълнението на наказанието лишаване от свобода, наложено в издаващата държава, е правилото, а отказът е изключение, което трябва да се тълкува стриктно⁷. Ето защо при имплементирането на член 9, параграф 1, буква г) от Рамково решение 2008/909/ПВР държавите членки следва да предоставят на своите компетентни органи известна свобода на преценка, когато прилагат това основание за отказ⁸.

⁷ Решение от 11 януари 2017 г., Grundza, C-289/15, EU:C:2017:4, т. 46.

⁸ Вж. решение от 29 април 2021 г., X (Европейска заповед за арест — Ne bis in idem), C-665/20 PPU, EU:C:2021:339, т. 44.

- 28 В контекста на предоставянето на гаранция за връщане във връзка с деяние, което не съставлява престъпление съгласно правото на изпълняващата държава членка, обаче възниква въпросът дали такава свобода на преценка е съвместима с правото на Съюза.
- 29 Съгласно член 25 от Рамково решение 2008/909/ПВР разпоредбите на това рамково решение не могат да засягат обхвата, нито реда и условията за прилагането на член 4, точка 1 и член 5, точка 3 от Рамково решение 2002/584/ПВР⁹. Следователно тези разпоредби имат „предимство“ пред разпоредбите на Рамково решение 2008/909/ПВР. Първо, част от гаранцията по член 5, точка 3 от Рамково решение 2002/584/ПВР е условието, че „след като бъде изслушано, [засегнатото лице ще] бъде *върнато* в изпълняващата държава членка, за да изтърпи наложеното наказание лишаване от свобода [...] в издаващата държава членка“. Второ, Съдът многократно е постановявал, че член 5, точка 3 от Рамково решение 2002/584/ПВР е една от неговите разпоредби, която „предоставя възможност на компетентните органи на държавите членки в особени случаи да решат изпълнението на наложено в издаващата държава членка наказание да се извърши на територията на изпълняващата държава членка“¹⁰. Когато изпълняващият съдебен орган се е съгласил с предаване, което е обвързано с условие за предоставяне на гаранция за връщане (като преди това се е въздържал да приложи незадължителното основание за отказ, произтичащо от липсата на наказуемост съгласно правото на неговата държава членка) и е приел, че засегнатото лице трябва да изтърпи, ако му бъде наложено, наказание лишаване от свобода в изпълняващата държава членка, правото на Съюза според *Rechtbank* не допуска компетентните органи на тази държава членка впоследствие да трябва или да могат да приемат, че липсата на наказуемост за деянието не позволява признаване или изпълнение на това наказание.
- 30 Въпреки че прилагането на член 5, точка 3 от Рамково решение 2002/584/ПВР — за разлика от прилагането на член 4, точка 6 от Рамково решение 2008/909/ПВР — не води до риск от безнаказаност, ако изпълняващата държава членка (в качеството си на държава членка по привеждане на решенията в изпълнение) не поеме наложеното в издаващата държава членка изпълнение на наказанието лишаване от свобода, неизпълнението на наказанието в изпълняващата държава членка би осуетило подобряването на шансовете за социална реинтеграция, което е целта на гаранцията за връщане. Следователно задължението или възможността да се откаже признаването и изпълнението на основание, че липсва наказуемост съгласно правото на изпълняващата държава членка,

⁹ Решение от 13 декември 2018 г., *Sut*, C-514/17, EU:C:2018:1016, т. 48.

¹⁰ Решение от 11 март 2020 г., *SF* (Европейска заповед за арест — Гаранция за връщане в изпълняващата държава членка), C-314/18, EU:C:2020:191, т. 41.

изцяло лишава от практическо действие член 5, точка 3 от Рамково решение 2002/584/ПВР.

- 31 Rechtbank счита, че отговорът на третия въпрос е от значение за неговото решение. При утвърдителен отговор Rechtbank би могъл да преразгледа намерението си да се въздържа от отказ от предаване на основание липсата на наказуемост съгласно нидерландското право, тъй като няма да е гарантирано, че ще бъде допустимо засегнатото лице да изтърпи, ако му бъде наложено, наказание лишаване от свобода в Нидерландия. При отрицателен отговор на въпроса Rechtbank може да приеме, че липсата на наказуемост съгласно нидерландското право не би било пречка за признаването и изпълнението на евентуално наложено наказание лишаване от свобода, тъй като Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden и министърът са длъжни, доколкото е възможно, да тълкуват WETS в съответствие с рамковото решение¹¹ и тъй като член 4, точка 1 и член 5, точка 3 от Рамково решение 2002/584/ПВР имат „предимство“ пред разпоредбите на Рамково решение 2008/909/ПВР.

¹¹ Вж. решение от 24 юни 2019 г., Popławski, C-573/17, EU:C:2019:530, т. 94.